

Johannes Caselius Immanuel Gottlieb Huschke

**Nuptiale Sacrum Friderici Ludovici Principis Illustrissimi Magni Ducatus
Megapolitano-Suerinensis Nascendi Iure Heredis Et Augustae Fridericae
Principis Hasso-Homburgensis Bonis Votis Prosequitur Academia Rostochiensis
: Adjunctum Est Ioannis Caselii Prooemium In Civilis Doctrinae, Prout Ab
Aristotele Tradita Est, Paraphrasin Quae Servatur In Bibliotheca Academica**

Rostochii: Ex Officina Adleriana, MDCCCXVIII.

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1820077543>

Druck Freier Zugang

CASE II,
prooemium
in
Aristotelis
doctrin.
civilem.

*Bibliothecae aca
demiae Rostochiensis d. Huscher.*

philol. 60.

Ms. philol. 60.^a

*Bibliotheca
Academica
Rostochensis*

NUPTIALE SACRUM
FRIDERICI LUDOVICI

PRINCIPIIS ILLUSTRISSIMI
MAGNI DUCATUS MEGAPOLITANO - SUERINENSIS

NASCENDI IURE HEREDIS

ET

AUGUSTAE FRIDERICAE

PRINCIPIIS HASSO - HOMBURGENSIS

BONIS VOTIS PROSEQUITUR

ACADEMIA ROSTOCHIENSIS.

ADIUNCTUM EST

IOANNIS CASELII

PROOEMIUM IN CIVILIS DOCTRINAE, PROUT AB ARISTOTELE
TRADITA EST, PARAPHRASIN

QUAE SERVATUR IN BIBLIOTHECA ACADEMIAE.

ROSTOCHII

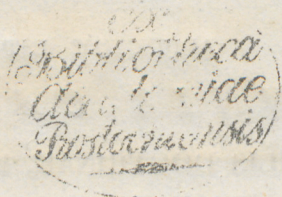
EX OFFICINA ADLERIANA

MDCCCXVIII.

οὐ μὲν γὰρ τοῦγε κρείσσον καὶ ἄρειον,
ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχοντες
ἀνὴρ ἠδὲ γυνή· πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσι,
χάρματα δ' εὐμενέεσσι· μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.

HOMERUS.

In hac rerum humanarum vicissitudine et inconstantia, qua perpetuo eas agitari videmus, nihil magis consentaneum esse potest, quam, si quid optantibus vel nobis vel aliis, quibus maxime cupimus, bene ceciderit, implorare Deum immortalem, ut id constans et, quoad eius fieri possit, perenne esse iubeat. Hoc hodie enixo studio faciundum sibi censet cum universa Civitate Academia, quando illatae *Dr. p. 107. 129.* nuper domo FRIDERICI LUDOVICI, ad omnia summa nati Principis, calamitati succedere videt pristinam fortunae serenitatem. Ecquis enim hodie non redeat in memoriam

temporis illius, quo acerbissimo nobis fato crepram deflevimus Principem Egregiam, quam paucis annis ante solenni consalutatione exceperat, veteri luctu vix deposito, gratulabunda Patria? Adeo verum est, quod a philosopho *Seneca Ep. 23.* pronunciatum legimus, Gaudium esse rem severam. Sed ne verbis male ominatis interpellare videamur festi huius diei celebritatem, agite, missis, quae mutari nequeunt, gratulemur potius FRIDERICO LUDOVICO de restituta divinitus felicitate domestica per AUGUSTAM FRIDERICAM, Celsissimam Principem, et nuptiale hoc sacrum votis omnibusque optimis prosequamur. Quid enim coniunctius sit pietati, qua veneramur FRIDERICUM FRANCISCUM, Munificentissimum huius Academiae Patronum, quam nuncupare vota pro incolumitate Filii Heredis, cui quantae curae sit, quicquid ad rem academicam et humanitatis litteras pertinet, nemo nostrum non, qui tot benevolentiae vinculis obstricti tenemur, cognitum perspectumque habet! Quo magis velle debemus, ut Princeps Illustrissimus ex auspiciatissimis his nuptiis fructum

capiat exoptatissimum, utque ei contingat cum AUGUSTA FRIDERICA, omnium virtutum laude ornatissima Principe, per longam annorum seriem frui bonis omnibus, quibus impertiri vita humana potest. Hanc spem nostram ita ratam habeat Deus, ut benignitate simul sua complectatur Patrem Patriae Optimum, totamque Domum Principalem rebus secundis omnibus florentissimam servet; quod communis salutis causa etiam atque etiam precamur.

Caeterum quum more receptum sit academico, solemni votorum nuncupationi adhibere materiae cuiusdam doctae explicationem, dabimus hoc nomini Ioannis Caselii, ut edendo libello quodam eius, qui nobis quidem adhuc in tenebris latuisse videtur, celebremus nuptialem diem Principis, cuius ille Maiorum, *Ioannis* in primis *Alberti*, propter singularem ingenii excellentiam, in tutela fuit et clientela. Huius viri multa, epistolici praesertim generis, scripta etiam nunc latent in Bibliothecis, digna procul dubio, quae

in lucem proferantur, quandoquidem ea, quae in vulgus emanarunt, bonae frugis plenissima sunt. De his ut temporum illorum aequales viri docti, Petrus Victorius, Iosephus Scaliger, alii magnifice sentiebant, ita nec contemptim modestus caeteroquin auctor ipse, scribens ad Eberhardum, Praesulem Lubicensem Epist. XXI. ed. Helmst. a. 1619. „Ego autem praeterea virtutes tuas, quarum dux est liberalitas, sine adulatione praedicabo, neque, quod in me est, patiar te carere, etiam ad posteritatem, debitis laudibus. Non enim arbitror, tam vilia esse ingenii mei monumenta (*etsi potest fieri, ut sumus quisque nostri immodice amantes, ut magnopere fallar*) quae sepeliantur ante, quam ipse diem obeam: sed sperabo, quod optimis contingit, exoritura illa magis, ubi ipse occidero.“ Quod augurium fefellisse videtur virum praestantissimum. Raro enim scripta eius hodie leguntur, raro etiam legendi facultas cupientibus datur, si quidem ex usu et oculis hominum evanuerunt. Ne nostrae quidem Bibliothecae omnia insunt ingenii Caseliani monumenta; in iis tamen, quae insunt,

duo reperiuntur Volumina manu scripta, consecrata ab auctore Patrono suo his verbis: *Haec ingenii laborumque suorum exempla illustrissimo principi, Ioanni Alberto, Duci Megapolensi &c. domino et Εὐεργέτη S. clementissimo offert inspicienda et iudicanda Ἰωάν. Κασήλιος.* Cal. Septemb. MDLXIV. His duobus voluminibus varia continentur minoris moduli scripta, quae nunc in transcurso breviter recensebimus.

I. Λόγος εἰς Φιλοσοφίαν. Haec est Caselii Oratio inauguralis, publice habita, quum philosophiae et eloquentiae munus in hac Academia auspicaretur a. 1563. Falluntur enim litteratores nostri, qui inauguralem esse putant alteram orationem *Pro studiis bonarum litterarum* a. 1577. Illa nunquam edita videtur. Qua de re ut existimare possint viri docti, age, describamus ipsum orationis initium: „Deliberanti mihi superioribus diebus, ut par fuit, apud animum meum, de officio, quo hic functurus essem; rationesque omnes, quas possem, accurate mecum perquirenti, de hoc interpretationum mearum exordio, quod ab oratione proficisci oporteret; cum nonnulla alia, ex quibus me haud facile expedirem, in mentem venerunt, tum altera cogitatio, eaque longe gravissima, quae me hoc

ipso etiam tempore urgeret plurimum, quid primum dicere inciperem.“

2. Περὶ τῆς ῥωμαϊκῆς γλώσσης πρὸς τοὺς νέους. *Latinae Linguae studiosis adolescentibus S.* Exstat haec commentatio, nescio an edita primum in Th. Crenii opere, quod inscribitur, *Consilia et Methodi aureae studiorum optime instituendorum* P. I. p. 150.

3. Τὰ περὶ τῆς ἀνδρείας ἐκ τρίτου Ἀριστοτέλους Ἠθικῶν ῥωμαϊστὶ παραφρασθέντα. Locus Aristotelis ex III. Ethicorum, *De Fortitudine*, Latina paraphrasi explicatus. Incipit ita: Cum superiore libro de mediocritatibus disputarem, doceremusque virtutem in ipsa mediocritate consistere: cum infinitis aliis exemplis usi fuimus, tum etiam Fortitudinem, de qua nunc uberius perfectiusque agemus, mediocritatem esse diximus.

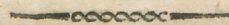
4. *Paraphrasis I. Rhetoricorum Aristotelis.* Initium hoc est: Ars dicendi quae Graecis Rhetorice nominatur, rationi disserendi et disputandi, quae illis dialectice est, respondet, et perinde paene una se habet ut altera.

5. *Interpretatio, vel potius, Paraphrasis secundi Rhe-*

toricorum Aristotelis. Adscripsit auctor: *Haec pars expressa est de commentariis P. Victorii.*

Iam his minoribus libellis adiunctum est unum maioris contentionis ac laboris opus, *Paraphrasis latina Ethicorum Aristotelis ad Nicomachum*, non quidem integra — nam tres tantum priores libri adhuc reperti sunt — sed ingeniose scripta et commentarii loco habenda. Hoc interpretandi negotium Caselio demandaverat *Ioachimus Fridericus*, Marchio Brandenburgensis, ad quem scribit Ep. XLI. ed. Vaget. „Reliquum erat, ut tecum vel de virtute vel de republica philosopharer. *Id facio eo libro, quem ex Aristotelis Ethicis primum ad te integrum explicatum mitto: explicatum autem sic, ut, quae tui ingenii est eximia vis, intellectum ipsum a te iri confidam, nisi ubi ego ipse non potui omnia assequi; fateor autem haec esse pleraque non admodum levia, et fieri posse, ut quaedam te adhuc fugiant. Eiusmodi si qua erunt, relecta a te in posterum intelligentur et (quod vehementer optamus, certe speramus, plurimumque gaudemus) a te praestabuntur omnia, quando ad clavum vel tui regni, vel ipsius etiam terrarum orbis imperii eVectus cives tuos et universos mortales ea*

beata vita, quae in nos, dum in humanis sumus, cadere potest, cumulabis.“ - Secundum librum, superiore et breviorum aliquanto, et, quod ipse ait, ut intellectu, sic interpretatione faciliorem inchoasse se scribit Ep. XL. ad Thomam Hubnerum. Tertii, quod sciamus, nusquam mentionem fecit. Nec ullum adhuc editionis vestigium se nobis obtulit apud rei litterariae scriptores. Quare operae pretium nos facturos putavimus, si Prooemium hac occasione exhiberemus.

IOANNIS CASELII

PROOEMIUM IN CIVILIS DOCTRINAE, PROUT AB ARISTOTELE
TRADITA EST, PARAPHRASIN.

AD ILLUSTRISSIMUM

HEROICAEQUE SPEI PRINCIPEM

IOACHIMUM FRIDERICUM

MARCHIONEM BRANDEBURGENSEM &c.

An vero divina indole et adolescente principe quidquam dignius sit, quam ut bonum a malo, aequum ab iniquo, iustum ab iniusto, utile ab inutili, non vulgariter nec opinando, sed singulariter perfecteque et omnia intelligendo, discat discernere? Hac disciplina regia instructus adolescens, non solum summis virtutibus illustris et aeternis laudibus clarus vir evadet: sed velut numen inter mortales erit, qui post Deum maximis beneficiis, non unum atque alterum hominem, sed totas gentes afficiat, quoniam non tantum possit ob potentiam, quod pauci possunt et in paucis volunt paucissimi: sed et velit; in qua voluntate, ad divinam proxime accedente, profecto vel universum vel plurimum positum est. Neque vero cum possit, tantum velit: sed et consiliorum dives thesauris, sciat bene mereri de mortalibus; et nos beata vita, quoad haec in nostrum genus in hoc terrarum orbe cadit, divinitus cumulet. Litteris

vero hisce qui a pueris non imbuti sunt principes, ut sint potentissimi et ut optime populis velint: tamen regia prudentia aut destituti aut non perfecti, vel nihil praestare, vel certe non multum queunt. Hi ipsi ut in illaudatis non sunt; sic alii extremae turpitudinis flagitiique omnium summi notam non effugiunt; qui, potentes cum sint, et sapientiam, quae consilia patefacit, despiciunt, et vel nolunt mortalibus adiumento et solatio esse, vel eos egestate, fame, igni, ferro, quibuscunque aliis modis violent. Verum tu, divine adolescens, cum toto animo ab clementiae et bonitati contrariis abhorreas; cum toto animo, et hoc ipso maiore, quam aetas tua videatur ferre posse, ad commoda tuorum beatamque vitam tuis donandam feraris; cupiasque teipsum summis virtutibus et consiliis instruere, quibus non tuos populos tantum, sed et, si contingat, sique Deus annuat, totius mundi orbem sustineas: non tantum amorem omnium, quem certe apud bonos consecutus iam es, sed et studia, si qua hoc plus quam regium institutum admirari, celebrare, confirmare, adiuvere et perficere possint, mereris item omnium. Ego vero etiam, Ioachime Friderice, cum cupiditate vehementi, quam tua prudentiam singularem, itemque Hubneri doctrinam eximiam redolens oratio in me accendisset, te simul adiuvandi (in quo utinam nihil peccem, ut me nihil peccare arbitror) flagrarem; nec tamen is essem,

qui etsi nullam vitae meae horam a litteris vacuum praetermissem, monitis te praeceptisque augere aut possem aut auderem: impetravi ab Aristotele, qui Philippi Macedonum regis filium Alexandrum docuit, Magnumque et totius mundi caput fecit; ut te iisdem per me praeceptis erudire velle coeperit; nec dubitarit ingenium tuum maximae sapientiae capiendae par esse, humanaeque sortis modum excessurum, si ipsi operas meas satis egregie praestaturus essem. Verum de me nihil polliceri possum, quam intenturum me omnes ingenii nervos, si Aristoteli te ad summum imperii fastigium edocturo, tibi que ad facta divina iter maturanti, quodam modo possim satisfacere. Itaque XX illos libros, quos de vita moribus et consiliis hominum, deque moderanda republica philosophus scripsit, interpretari, et interpretando explicare, ut legi a te intelligique possint, coepi, viresque meas experiri volui universas: etsi aureum illius orationis flumen oratione mea minime me exhaurire posse, non sum nescius. Coepi tamen; et tum me quidam egregium ultra ingenii mei aciem praestitisse arbitrabor: si et tibi hoc officium meum, quod spero, vel potius scio, probabo; et tu doctrinis Aristotelicis illustrior omnibus rebus optimis de die in diem, deque uno anno in alterum evades; de quo quidem mihi dubitare in mentem non venit. Ceterum priores X libri hodie Ethica: reliqui decem, quo-

rum postremi duo iniuria barbarorum temporum perierunt, Politica nominantur et quidem illi priore loco discendi sunt, qui ex puero ingenii acie non destituto virum bonum atque prudentem in vita sua atque moribus suis faciunt, qui hominem omni virtutis splendore et laude absolutum praestant. Hoc vero caput est omnium, ut quisque se ipse recte in animo, in vita moribusque, in sermone gubernet: et satius est sequentia maioremque sapientiam ignorare penitus, truncoque similem esse: quam scire, et rerum bonarum, malorumque discrimina in sui, in propinquorum, in patriae, in gentis humanae perniciem et cladem convertere. Homo namque ut omnium animantium, si omni cura ab omni parte consummetur atque plenissime perficiatur, praestantissimum est: sic idem, si a lege, iusto et aequo et civili virtute absit et abhorreat, omnium est deterrimum et pestilentissimum. Armis enim instructa iniusticia acerrima et extrema est. Homo autem, ut intelligentia, prudentia, consilioque et facultate res maximas difficilimasque aggrediendi perficiendique instrui possit (quarum utraque in rebus contrariis uti licet maxime) in hanc lucem editur. Quare virtute illa, rectoraque ratione virtutis rectorice destitutum hoc animal, ut dictum est, quam longissime ab omni sanctitate recedit, et immanissimarum belluarum feritatem infinito intervallo exsuperat. Ad illa igitur, quae de tyrannis paullo superius attigi-

mus, nostra haec redit oratio. Hi enim cum omnia ad quidvis sine periculo et metu agendum habeant, pro animi sui crudelitate administrant omnia, atque haec tyrannis tanto gravior est, tantoque plus impietatis in se complexa est, quanto potentibus plus spiritus plusque vivae indolis ingeneratur; et quanto cum spiritus ille magis magisque ad scelerata facinora et a se ipso et ab adulatoribus aliisque nefariis nebulonibus inflatur, tum illa indoles citius non tantum omnes dolos capit, sed et novos exquisitosque facillime reperit; quanto item plures vel opum vel honorum cupidinibus inflammati, malisque artibus conferti ad tales dominos gregatim advolant, ignemque crudelitatis fomentis fraudum et ventis adulationum alunt atque incendunt. Nihil profecto tali hominum peste dici possit aut sceleratius aut inferius: ut vicissim patre patriae nihil neque divinius neque sublimius. Verum huc ego his verbis spectavi, ut tibi constaret, oportere principem adolescentem, haec quae nunc aggredimur, uberrime doceri: ut si esset ferociore animo natus, aliquantulum cum sua tum hominum caussa emendaretur, et mansuesceret; si mediocri, ad virtutem deduceretur beneficentiamque mediocrem; si excellenti animo atque indole, (tibi autem utrumque abunde est) ut animus ille magis magisque se ipse superare eniteretur, et ad bona praestandum eximia perpetuo studio ferretur, atque illa indoles divina

divinis hisce doctrinis vel confirmata vel exulta perpetuam segetem haberet illius animi eximii mortalibus probandi, suumque nomen immortalitati consecrandi. His porro dictis atque intellectis, quando animadverto, flagitare te, quid hi X. de vita moribusque hominum libri singuli tibi polliceantur, ostendere id ipsum conabor, quanquam id non potero recte praestare. Ut enim, si tibi thesauros Venetae reipublicae, (quae nunc totius orbis terrarum opulentissima est) ostendam; scias quidem ibi multa auri talenta magnamque gemmarum vim esse; nec tamen singulos aureos, singulasque gemmas oculis intuitus sis, aestimaverisve aut possideas: quod quis non velit maxime? sic sive Homericæ rhapsodiae, sive Aristotelici libri (sunt autem hi duo scriptores ingenii thesaurus illo multo preciosior) argumentum audies; non repente, neque doctrinas uberrimas, quae in singulis paene voculis uberrimae sunt, exhausseris aut animo videris. Tamen summa capita perstringam, ut desiderio tuo a me mos gestus esse saltem videatur. Cum igitur de vita, de moribus, de consiliis hominum, deque regnorum administratione dicturus Aristoteles, atque non civem tantum liberumve hominem, sed et politicum regemque informaturus esset: putavit sibi metam, ad quam quasi in stadio currens cursuque cum omnibus antiquioribus scriptoribus concertans *), proponendam; atque omnium primum de finibus, adeoque

*) Excidisse aliquid satis apparet.

de fine summo quaerendum esse. Fine enim ignorato, non potest non fieri, quin ignorentur reliqua omnia: atque ea, quae ad finem ducentia investigantur, aeternis lateant sesepulta tenebris oportet. Itaque libro primo finem indagat; spectandumque singulis in omnibus rebus hunc docet, ut et singuli homines et respúblicae beata vita potiantur fruanturque. Cum vero multae sint de bene beateque vivendi ratione disceptationes atque dubitationes, eas non quidem omnes, sed praecipuas, quaeque praeteriri recte non poterant, excutit: falsas refutat et reiicit: ipsamque vitam beatam constituit cum in reliquis vitae mortalium adminiculis, tum maxime in officio, atque virtutis actionibus: virtutis, inquam, illius, quae non speciem tantum egregiam, aut umbram aliquam refert; sed quae ex puro corde flagranteque amore honesti et humanae gentis commodis emanans, tanta postea emergit, ut ipsa sibi in singulis sola satisfaciat, neque aut opes, aut vitam aut honores, vel sibi praeponi, vel secum comparari patiatur. Proinde reperto iam scopo, quod praecipuum ad vitam beatam facere ostenderat, id ipsum libro secundo tractandum suscipit: et differentiam non solum virtutum constituit: sed et cum quid sint virtutes, ipsaeque, ut sic loquamur, medietates, tum quomodo acquiri possint, ostendit. Libro deinceps tertio actionum humanarum discrimina persequitur: quam

rem aliquanto etiam plenius in rhetoricis suis, ut infra monebimus, tractavit. Erat autem hoc non omittendum, quod in factis virtus consisteret. Eodem vero etiam libro de fortitudine, ipsique adversantibus et de viris fortibus: de temperantia et intemperantia, deque cupiditatibus hominum disserit. Quarto porro libro de liberalibus et sordidis; de magnificis et hisce adversantibus; de excelsi atque etiam de deieci prostratique animi viris: de recte constituendis honorum gloriaeque desideriiis: de moderanda ira, fraenisque iracundiae iniiciendis: de ratione conversandi cum mortalibus non aliena ab humanitate: de veracibus, de mendacibus, simulatoribus, dissimulatoribus et id genus hominibus: de modo in colloquiis servando, eoque humanitati congruo: denique de pudore, pudentibus, impudentibusque docet. Quintus vero de virtutum omnium regina iusticia totus aureus, ceterorumque veluti medulla quaedam est. Ut autem reliquorum argumenta comprehendi vix possunt: ita hic sibi argumentum ipse est. itaque de ipso nihil, praeterquam, quod dixi, dicere audeo. In sexto de quibusdam, quae a nullis in vita versantibus ignorari oportet, disputatur: de recta ratione, de arte, de prudentia, de sapientia, de consilio, de intelligentia, de nonnullis item aliis. Septimo deinde, redintegrato quasi principio, de virtute heroica agitur, de continentia atque incontinentia; sub extremum

quoque de voluptate et dolore, quoniam horum consideratio ad politicum non parum pertinet. Cum de virtutibus esset dictum, neque quidquam de amicitia: nunc ipsam, quae vel virtus vel virtuti res praeter modum propinqua esset, quae carere mortales nequeant, perquirat, traditque omnia, quid ipsa sit: quae amicitiarum sunt differentiae: qui per se amici sint, quique alia quam vera perfectaue de causa: quam non possit constare amicitia, quae cum multis contrahitur: et quidem iusto sim futurus prolixior, si omnes octavi libri propositiones, necessarias quidem illas et egregias, sed complures, hinc collocem. Quae autem hoc libro de amicis instituerat, ea IX. perterxit. Ultimo profundius de voluptate, quam ante fecerat, docet: reditque postea ad horum librorum principium, et non minus graviter, quam vere disputat de dignitate vitae theoreticae, quae in perpetuis cogitationibus, in inquisitione veri, in voluptate animi ex sapientia derivata tota consumitur: quanquam haec ipsa ad coetuum humanorum cultum, propter excellentiam suam, minus accommodata est. Hinc se convertit ad altiorem, et latius sese, hoc est, non ad privatam tantum, sed ad regna totasque respublicas extendentem doctrinam. Sed de Politicorum librorum summa, deque singulorum argumentis illo loco, si et Deus optimus max. annuet, et tu, adolescens cle-

mentissime, iubebis, dicendum erit. Nunc periculum faciamus, quantum in maximis doctrinis exprimendis valeat ingenium et industria nostra: et Aristotelem, latina lingua prolixius aliquanto, quam Graece loqui consuevit, animos nostros ad virtutem vitamque ad hanc ipsam factis praestandam divinitus informantem audiamus.

Hactenus Ioannes Caselius, qui caetera egregie, interdum paullo negligentius scripsit, sive haec ipsius culpa sit, sive librarii, qui operam ei vicariam in scribendo navavit. Aliena enim manus est, non auctoris. Sed haec alias pluribus. Nunc, ne ασύμβολοι discedere velle videamur, extremae huic paginae adscribamus locum Orphei de *Macrobiis*, eumque componamus cum loco Homeri, quem primae paginae adscripsimus, ut alter ex altero emendatior evadat. Nam quod Homerus dicit Od. ζ. 180.

σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῆσι μενωῖας,
 ἄνδρα τε καὶ οἶκον, καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειων
 ἐσθλήν· οὐ γὰρ τοῦγε κρεῖσσον καὶ ἄρειον,
 ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν — —

haec igitur verba, quibus Ulysses Nausicae, regis Alcinoi filiae, ipsam matrimonii auspiciatissimi imaginem ante oculos ponit, satis demonstrant, quo modo corrigendus sit Orphei personati locus corruptus Argonautt. v.1115. qui vulgo ita legitur:

μειλιχίη δὲ ται αἰὲν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε γαλήνη
 παίδεσιν ἠδὲ τοκεῦσιν, ἐπὶ φρεσὶν ἠδὲ νόοιο,
 αἰσιμὰ τε βέζειν πεπνυμένα τ' ἐξαγορεύειν.

Sic Aristides laudat verum non laudato auctore sic :

ἢ μὴ ἐπ' ὀφροσύνην δῶκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

quem ignoti poetae verum putat Orf. Müller de Minerv. p. 4. Atqui est verus Homeri

ἢ μὴ ἐπὶ φρεσὶ δῶκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Monet Lobbeck. de Dialecto Macrobia III. p. 2. Sic H. α. 55.

τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ δῶκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Ubi tricitur Zeugn. in Suppl. et Add. p. 672. requirens ἐν φρεσὶ δῶκε.

Nempe versum 116. alii aliter a depravatione, quam contraxit, gravissima liberare conati sunt, sed ita, ut a scopo aberraverint omnes. Nos eum sanitati restituisse nobis videmur lenissimo remedio, quo nihil fere aliud, quam litterae distractae copulantur, rescribentes:

μειλιχίη δέ τοι αἰὲν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Γαλήνη
παίδεσιν ἠδὲ τακεῦσιν, Ὀμοφροσύνη δὲ νόοιο,
αἰσιμὰ τε ῥέζειν, πεπνυμένα τ' ἐξαγορεύειν.

Catull. Com. Beren. v. 87.

Sic magis, o nuptae, semper Concordia votibus
Semper amor sedes incolat assiduus.

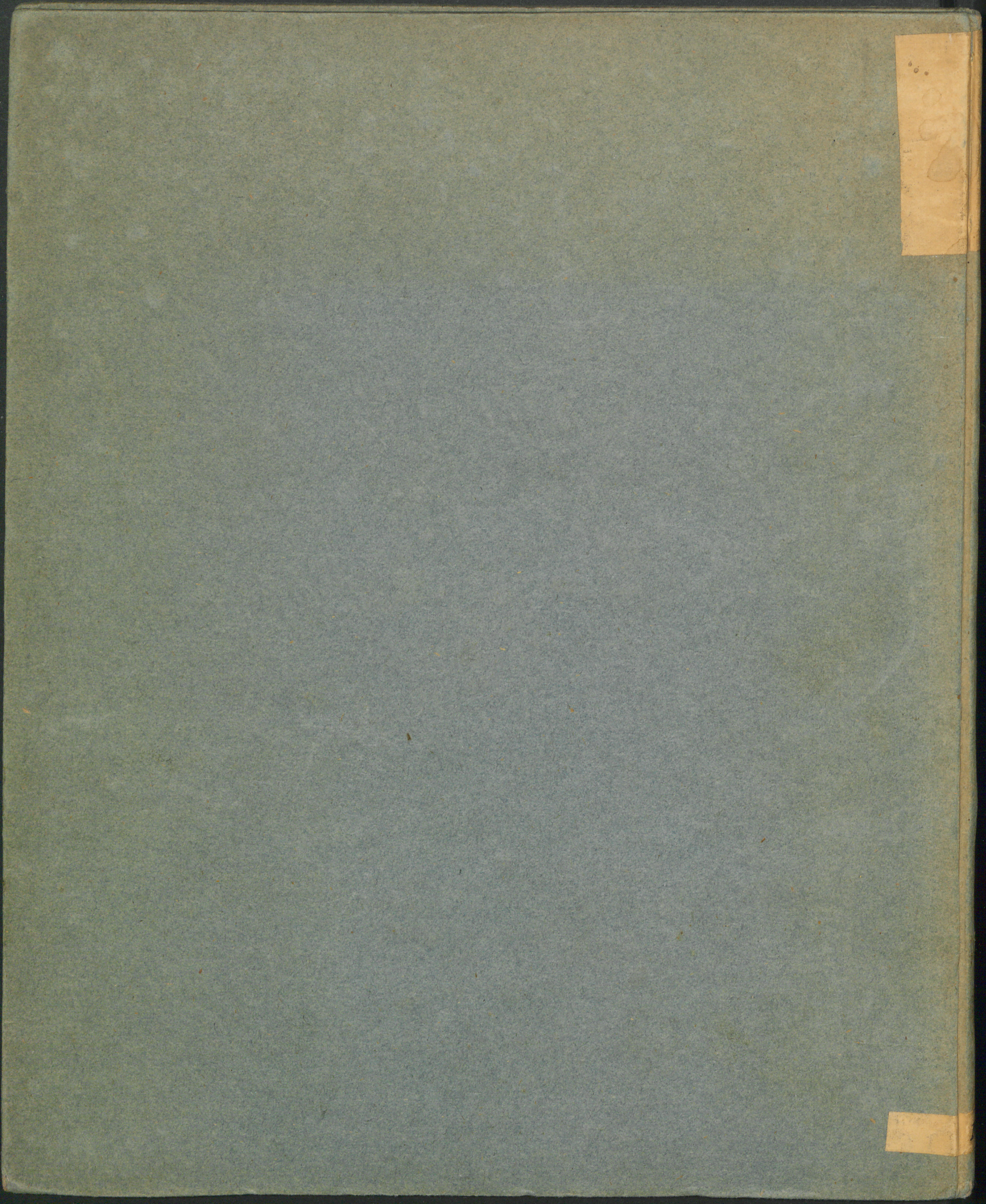
Quam emendationem, nemo facile reperietur, qui vel temerariam dicat vel rei, de qua agitur, minus accommodatam. Nam primariam *Macrobiorum* gentis dotem, *Unanimitatem*, blandissimam illam vitae longioris, adde etiam, beatioris conciliatricem, praetermittere non potuit carminis huius auctor, nec, sat scio, praetermisit.

Apoll. Rhod. II. 716.

ἐπώμοδον, ἣ μιν ἀρῆξαι
ἁλλήλοισιν ἰσάειν Ὀμοφροσύνην νόοιο.
II. 1149. Ὀμοφροσύνην νόοιο.

I. G. HUSCHKE.

rem am plenius in rhetoricis suis, ut infra
 monebitur. Erat autem hoc non omittendum,
 quod in consisteret. Eodem vero etiam libro
 de fortitudine de adversantibus et de viris fortibus:
 de temperantia, deque cupiditatibus homi-
 numi disserit. In libro de liberalibus et sordidis;
 de magnificis et versantibus; de excelsi atque etiam
 de deiectione prostratis viris: de recte constituendis
 honorum gloriaeque: de moderanda ira, fraenis-
 que iracundiae in ratione conversandi cum
 mortalibus non aliena: de veracibus, de
 mendacibus, simulatoribus et id genus
 hominibus: de modo conservando, eoque hu-
 manitati congruo: denique impudentibus, impuden-
 tibusque docet. Quintus vero omnium regina iu-
 sticia totus aureus, ceterorum medulla quaedam est.
 Ut autem reliquorum argumen- di vix possunt:
 ita hic sibi argumentum ipse est. Nihil, praeter-
 quam, quod dixi, dicere audeo. In quibusdam, quae
 a nullis in vita versantibus ignorari disputatur:
 de recta ratione, de arte, de prudentia, de
 consilio, de intelligentia, de nonnullis. Septimo
 deinde, redintegrato quasi principio, de heroica
 agitur, de continentia atque incontinentia nemum

